

Стара пісня на новий мотив

Борис Олійник

Я тебе любив, я так любив,
Горе моє, зоре, ладо-знадо,
Що слова од щастя розгубив
І ніхто довіку їх не знайде.

Я до твого двору, сам не свій,
Лебедем приходив, як на свято,
Тільки ж ти, немов на рану сіль,
Кидала лукаво: "Здрастуй, свате!"

А якось мій батько уночі
Підстеріг мене та й каже: "Хлопче,
Ти до неї стежки не топчи,
Там давно сусіда стежку топче.

Знаю, що болить, як на ножі!
Тільки вже нехай воно... як вийшло.
Вдар о землю лихом, не тужи -
Та й шукай собі до пари іншу".

Я покинув з туги все як є.
Біг понад сльозою на край світа!
Тільки ж ти на горе на моє,
Де б я не ступив, зорею квітла.

Чи мені хто зіллям поробив,
Чи заворожила зла ворожка, -
Я й тому й дружину полюбив,
Що вона на тебе трохи схожа!

Думав, що зійшло за плином літ...
Але, як побачив тихі ружі,
Солов'єм затьохкав білий світ,
А мені на серці - чорно й тужно.

Вже твоя коса як у диму,
Лиш мені ти світиш юним станом.

Стала ти дружиною йому,
А мені навек зорею стала!